

Sophie McKenzie

Vermist

UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

Voor mijn moeder, die me als eerste voorlas.
En voor Joe, die dit verhaal als eerste las.

Vijfde druk, 2018

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Girl, Missing*

Verschenen bij Simon & Schuster

© 2006 Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jeske Nelissen

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3785 3 (e-book 978 90 261 3786 0)

NUR 284, 285

Wie ben ik?

Wie ben ik?

Ik zat achter de computer in mams werkkamer en staarde naar de titel van de schrijfoopdracht. In het begin van het nieuwe schooljaar krijg je van nieuwe klassenleraren altijd dit soort huiswerk.

Wie ben ik?

Toen ik nog jonger was, was het simpel. Toen schreef ik gewoon standaarddingen op, bijvoorbeeld: Ik ben Lauren Matthews. Ik heb bruin haar en blauwe ogen.

Maar nu moeten we schrijven over onze interesses. Over wat we leuk vinden en wat niet. Over wie we 'innerlijk' zijn.

Ik had behoefte aan een pauze en stuurde een berichtje naar mijn vriend Jam: *hoegaatie? stom 'wie ben ik' hw!* Een minuut later kreeg ik terug: *Het spijt ons u te moeten mededelen dat James 'Jam' Caldwell eerder deze avond bij het maken van zijn huiswerk is gestorven van verveling.*

Ik schoot in de lach. Jam weet me altijd op te vrolijken. Sommige meisjes in mijn klas plagen me met hem. Beweren dat hij mijn vriendje is. Dat is echt het stomste wat ik ooit gehoord heb. Jam en ik zijn al bevriend vanaf de basisschool.

Wie ben ik?

Ik verborg mijn gezicht in mijn handen.

Hoe kun je nou weten wie je bent als je niet weet waar je vandaan komt?

En ik heb geen idee waar ik vandaan kom. Ik ben geadopteerd toen ik drie was.

Even later riep mam van beneden: 'Lauren. Eten.'

Ik rende de trap af, blij dat ik me niet meer met mijn schrijfpodracht bezig hoefde te houden.

Maar daar kreeg ik niet lang de kans toe. 'Lukt het met je huiswerk?' vroeg mam, terwijl ze in iets in een koekenpan prikte.

'Mmm,' mompelde ik.

'In hemelsnaam, Lauren,' verzuchtte mam. 'Kun je niet normaal praten?'

Ik keek haar aan. Mam was nog altijd dezelfde. Klein en mager, met dunne lippen.

Ik lijk totaal niet op haar.

Langzaam en duidelijk vroeg ik: 'Wie is mijn échte moeder?'

Mam verstarde helemaal. Even zag ze er doodsbenauwd uit. Toen werd haar gezicht zo strak als een masker. Totaal emotioneel.

'Ik,' zei ze. 'Wat bedoel je?'

‘Niks.’ Ik wendde mijn ogen af en wenste dat ik niets gezegd had.

Mam ging zitten, met de koekenpan nog in haar hand.

‘Ik dacht dat je er geen behoefte aan had om dat te weten,’ zei ze toen.

Ik slaakte een zucht. ‘Dat heb je dan mis.’

Mam schepte roerei op mijn bord.

‘Ik kan het je trouwens helemaal niet vertellen. Het was een gesloten adoptie. Dat wil zeggen dat beide kanten niets over elkaar weten.’

Ze stond op, zette de koekenpan terug op het fornuis en keek me weer aan. Haar gezicht stond gespannen. ‘Heeft iemand op school iets gezegd?’

‘Nee.’

Ik boog me over mijn eieren. Typisch iets voor mam om te denken dat ik zoiets van iemand anders heb. Ze kan zich absoluut niet voorstellen dat ik misschien zelf op een idee kom.

‘Wat eten we?’

Rory kwam uit de tuin binnenrennen, zijn bolle wangen rood van de kou. Hij is acht en lijkt sprekend op mijn vader. ‘Mijn reageerbuiswondertje’ noemt mam hem. Ik kan alleen maar zeggen dat er uit reageerbuisen een hoop naringheid komt.

Rory kwam slappend bij de tafel tot stilstand en trok een vies gezicht. ‘Roerei stinkt.’

‘Niet zo erg als jij,’ zei ik.

Hij pakte zijn vork en prikte me ermee.

‘Auw. Mam, hij doet me pijn.’

Mam keek ons boos aan. ‘Zitten, Rory.’

Soms vraag ik me af of ze denkt dat hij een hond is. Ik heb haar een keer tegen een vriendin horen zeggen: ‘Jongens zijn net jonge hondjes. Ze hebben genoeg aan liefde en frisse lucht. Meisjes zijn veel meer gedoe.’

Dus waarom koos je mij dan – een meisje? Ik herinner me nog al die keren toen ik klein was dat mam vertelde dat ik geadopteerd was, dat ze me uit een of andere catalogus gehaald hadden. Ik voelde me daardoor heel bijzonder. Gewenst. Nu voelde ik me als een jurk van een postorderbedrijf. Een jurk die niet paste, maar waarvan het te veel moeite was geweest om hem terug te sturen.

‘Is het goed als Jam straks langskomt?’ vroeg ik.

‘Als je je huiswerk af hebt, én als het niet te laat is,’ was het voorspelbare antwoord.

‘Die eieren zien eruit alsof jij op je bord gekotst hebt,’ zei Rory.

Soms haat ik hem écht.

Ik stuurde Jam een bericht zodra ik weer boven was.

cu later?

Zijn antwoord kwam een paar seconden later: *cu a7.*

Ik keek in het hoekje van het scherm hoe laat het was: 6.15 uur. Drie kwartier was nooit genoeg om mijn opdracht te maken.

Wie ben ik?

Geadopteerd. Kwijtgeraakt. Ik typte de woorden in het vakje van de zoekmachine.

De laatste tijd dacht ik er veel over na. Vorige week had ik zelfs een paar websites met informatie over adoptie bekeken. Je zou je krom gelachen hebben als je me had ge-

zien: mijn hart bonsde als een dolle, het zweet stond in mijn handen en ik had een knoop in mijn maag.

Helaas is er geen site met de tekst: ‘Lauren Matthews – klik hier voor je adoptiegegevens’.

Maar weet je wat ik wél heb ontdekt?

Dat als ik iets wil weten over mijn leven van voor mijn derde levensjaar, ik toestemming moet hebben van mam en pap.

Dat geloof je toch niet!

Het gaat over mijn leven. Mijn persoon. Mijn verleden.

Maar het is hún beslissing.

Zelfs als ik het haar vroeg, zou mam nooit instemmen. Je weet hoe ze dan doet. Als het over mijn adoptie gaat, dan verkrampst ze helemaal.

Net goed voor haar als ik doorga en het tóch doe.

Ik klikte op het icoontje van de zoekmachine.

Geadopteerd. Kwijtgeraakt. Bijna een miljoen hits.

Mijn hart bonsde. Ik voelde mijn maag weer samen-trekken.

Ik leunde achterover in mijn stoel. Ophouden.

Ik was gewoon tijd aan het verspillen. Mijn huiswerk aan het uitstellen. Ik boog me voorover om de browser af te sluiten. En toen zag ik het ineens: *Missing-Children.com*. Een internationale site voor kwijtgeraakte of vermiste kinderen. Vreemd. Kun je een kind kwijtraken zonder dat het weer opduikt? Ik kan er nog inkomen dat je je kind een minuut of vijf kwijt bent. Of zelfs een uur. En ik weet ook dat kinderen soms vermist worden omdat een of andere gek ze vermoord heeft. Maar mam zegt altijd dat zoiets maar een paar keer per jaar gebeurt.

Ik klikte door naar de homepage. Die bestond uit een massa flikkerende gezichten. Allemaal ongeveer zo groot als een postzegel, en elke postzegel veranderde na een paar seconden in een nieuw gezicht.

Mijn mond viel open. Waren dat allemaal gezichten van vermiste kinderen? Ik zag een zoekveld. Ik aarzelde, maar toen tikte ik mijn naam in: Lauren. Niet dat ik echt nadacht bij wat ik deed. Ik zat maar wat te klooiën, om te zien hoeveel vermiste Laurens er waren.

Dat bleken er 172 te zijn. Jee.

De computer vroeg me knipperend mijn zoekvraag te verfijnen.

Ergens wilde ik wel stoppen. Maar ik zei tegen mezelf dat ik niet zo stom moest doen. Die flikkerende gezichtjes op het scherm waren geen kinderen zoals ik, die geadopteerd waren en geen verleden hadden. Ze waren vermist. Het waren kinderen die alléén maar een verleden hadden.

Ik wilde alleen even zien wie er op de site stonden.

Bij de zoekcriteria vulde ik mijn geboortemaand in en zag toen dat er drie Laurens op het scherm verschenen. Eentje had een donkere huidskleur, en was al vermist sinds ze twee weken oud was.

Eentje was blank en blond. Ze leek een jaar of negen, tien. Ja, ze was pas vijf jaar vermist.

Ik staaarde naar het derde kind.

Martha Lauren Purditt

Soort zaak: kwijtgeraakt, verwond, vermist

Geboortedatum: 12 maart

Huidige leeftijd: 14

Geboorteplaats: Evanport, Connecticut, USA

Haarkleur: bruin

Kleur ogen: blauw

Ik keek naar het gezicht boven de tekst. Een rond, lachend meisjesgezicht. En toen naar de datum waarop ze was verdwenen: 8 september.

Nog geen twee maanden voordat ik werd geadopteerd.

Mijn hart leek stil te staan.

Het verschil met mijn geboortedatum was een paar dagen. En ik was Brits, niet Amerikaans, zoals dat vermiste meisje.

Dus het kon niet.

Of toch?

Die vraag verspreidde zich als een drug door mijn hoofd, keerde me ondersteboven en binnenstebuiten, en liet me niet meer los.

Was ik haar soms?

Jam weet ervan

Ik staarde naar het meisje op het scherm, onderzocht haar gezicht op tekenen dat ze mij kon zijn.

‘Lauren, Jam is er.’ Ik schrok op toen mam naar boven schreeuwde.

Mijn hart ging tekeer terwijl ik Jam de trap op hoorde stommelen. Ik boog me voorover en klikte de site uit beeld. Ik rende naar de deur net toen Jam daar aankwam.

‘Ha, Lorenzo,’ zei hij lachend. Zijn donkere haar was met gel achterover gekamd en hij rook naar zeep. ‘Klaar met je huiswerk?’

‘Ja, eh... nee eigenlijk.’ Ik luisterde amper. ‘Ik heb iets van beneden nodig.’

Jam keek verbaasd, maar liep achter me aan naar de huiskamer. Mam zat op de bank naar het journaal te kijken.

‘Mam, waar staan onze fotoalbums?’

Ze keek me aan en wees naar een paar houten deuren in een hoek van de kamer. ‘Daar achter in de kast. Vanwaar die plotselinge belangstelling?’

Ik vloog op de kast af, begon de albums eruit te trekken en bladerde ze haastig door. ‘Waar zitten de oudste foto’s van mij in?’ vroeg ik.

Stilte.

Ik keek op. Mam en Jam keken me allebei aan alsof ik gek was geworden.

‘Waar heb je het eigenlijk over, schat?’ Mams stem klonk gespannen.

Ik legde het album dat ik vasthield neer.

‘Het is voor die opdracht, “Wie ben ik?”,’ zei ik langzaam. ‘Hij is af, maar ik dacht dat het wel leuk zou zijn om er een foto in te zetten van toen ik klein was, samen met eentje van nu. Ik heb alleen maar zo’n haast omdat Jam er is.’

Mams gezicht ontspande. ‘Een goed idee,’ zei ze. ‘Al dacht ik dat ik gezegd had dat je álles af moest hebben vóór Jam zou komen. Kijk eens in dat groene album achteraan.’

Ik trok het uit de kast en sloeg het open op de eerste bladzijde. Daar was ik. Een ernstig gezichtje. Kort stekeltjeshaar. Ik liet de foto aan mam zien.

‘Wanneer is die gemaakt?’ vroeg ik zo nonchalant mogelijk.

‘Vlak nadat we je kregen,’ zei ze. ‘Tegen de kerst.’

Meer zou ik niet te horen krijgen. ‘Mag ik hem meenemen?’

‘Tuurlijk,’ zei mam, ‘maar zorg wel dat je hem terugbrengt.’ Ze vervolgde lachend: ‘Het zijn dierbare foto’s.’

Ik stond op. ‘Ik ben zo terug.’ Mijn blik gleed van mam naar Jam.

Hij staarde me wantrouwig aan.

‘Ik hoef hem alleen maar te scannen.’

Ik rende naar mams kamer en opende de site Missing-Children.com. Ik hield de foto naast die van Martha Lauren Purditt op het scherm. Op de een of andere manier had ik verwacht dat dat iets zou bewijzen.

Maar nee.

Martha Lauren was mollig en had kuiltjes in haar wangen als ze lachte.

Op de foto uit mams album had ik een magerder gezicht en lachte ik niet.

En toch waren er overeenkomsten: de vorm van de ogen, de plooi onder de lippen. Ik kón het zijn. Alles klopte, bijna.

Ik had het gevoel alsof ik in zo’n ding op de kermis zat dat in allerlei richtingen tegelijk draait, zodat je niet meer weet wat boven of onder is.

Als ik dat inderdaad was, was ik niet wie ik dacht te zijn. Ik had een andere naam. Een andere nationaliteit. Zelfs een andere verjaardag. Niets in mijn leven was meer zeker.

‘Wat ben je eigenlijk aan het doen?’ Jam stond vanuit de deuropening naar me te kijken met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht.

‘Niets.’ Ik klikte snel de site weg.

Wat deed ik toch belachelijk. Het was allemaal te bizar voor woorden. Jam zou me uitlachen als ik het hem vertelde, hij zou zeggen dat ik me moest laten opstralen naar de planeet Egotrip, of zoiets. En toch wilde ik het hem laten zien. Ik wilde weten wat hij ervan dacht.

‘Hou toch op, zeg.’ Jam kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Je

doet totaal geschift sinds ik hier ben. Al dat gedoe met die fotoalbums. Je wilde me gewoon je kamer uit hebben.'

'Nee, Jam.' Ik probeerde te glimlachen. 'Het is alleen zo... raar.' Ik maakte mijn zin niet af.

Jam liep naar de computer. 'Wat is raar?' Hij grijnsde, maar zijn ogen deden niet helemaal mee. 'Heeft een of andere rare kerel je soms mee uitgevraagd? Wat heb je gezegd?'

'Wat? Nee. Gadver. Tuurlijk niet.' Waar had Jam het over? Hij wist dat ik totaal geen belangstelling had voor uitgaan, jongens en al dat soort dingen.

'Maar waarom...' Jams ogen gingen naar de icoontjes onder aan het scherm. 'Wat doe jij op een site over vermiste kinderen?'

'Beloof me dat je me niet uitlacht.'

Hij knikte. Ik klikte Lauren Purditt terug op het scherm. Jam keek van haar naar de foto van mij op het bureau naast de computer.

Hij fronste zijn voorhoofd. 'Wat?' Hij zette grote ogen op. 'Je denkt toch niet dat jij dat bent, hè?'

Mijn wangen gloeiden en ik durfde hem niet aan te kijken. 'Ik weet het niet,' fluisterde ik.

Ik sloeg mijn ogen op. Jam klikte op een link: verouderingsfoto.

'Wacht even,' riep ik uit.

Maar het was al te laat. Op het scherm verscheen een nieuwe afbeelding van Martha Lauren Purditt, zoals ze er nu zou kunnen uitzien.

Ik wilde er niet naar kijken en toch kon ik mezelf niet tegenhouden.

Dat was ik. Maar tegelijkertijd ook weer niet. Het gezicht was te lang en de neus te schattig en wipneuzerig.

‘Mmm,’ zei Jam. ‘Het is moeilijk te zeggen, hè? Ik bedoel, het lijkt wel wat op jou. Maar...’

Mijn hart bonsde als een razende. Oké, hij was dus niet zekerder van zijn zaak dan ik was geweest. Maar in elk geval lachte hij me niet uit.

Ik wist niet zeker of ik opgelucht of teleurgesteld moest zijn.

Zonder naar me te kijken klikte Jam terug naar de eerste foto en drukte op het icoontje afdrukken.

Toen de printer het papier had uitgespuugd, hield Jam het me voor. ‘Het is net zo’n “Vermist”-poster,’ zei hij. ‘En kijk, daaronder staat een telefoonnummer. Misschien moet je maar eens bellen en –’

‘O nee.’ Ik sprong op en trok het papier uit zijn hand. Dit ging me allemaal te snel. Jam deed veel te nuchter, te logisch ook over alles. ‘Ik heb tijd nodig om na te denken,’ zei ik.

‘Chill effe, Laserbrein.’ Jam trok een gezicht, net zoals wanneer zijn moeder en zijn zussen tegen elkaar begonnen te schreeuwen. ‘Ik probeerde je alleen maar te helpen. Wil je dan niet weten of je dat echt bent?’

‘Misschien wel.’ De waarheid was dat ik het niet wist. Ik wist niets meer.

‘Dat moeten je vader en moeder je toch kunnen vertellen.’ Jam hield zijn hoofd schuin en bestudeerde de foto.

‘Maar ik ga ze dit niet laten zien,’ zei ik geschrokken.

‘Nee. Dat is ook vast geen goed idee.’

‘Wat bedoel je dan?’

‘Nou.’ Jam aarzelde. ‘Als jij dat meisje bent, die Martha Lauren, wat denk je dat er dan gebeurd is? Ik bedoel, toen je drie was, hoe is het mogelijk dat je in september in Amerika zat, en met Kerstmis in Engeland?’

Ik schudde mijn hoofd. Echt iets voor Jam om allerlei praktische vragen te stellen. Ik moest nog wennen aan het idee dat ik wel eens een heel andere persoon zou kunnen zijn.

‘Weet je, Laserbrein, kinderen verdwijnen niet zomaar.’ Jam glimlachte flauwtjes. ‘Je moet opzettelijk zijn weggehaald.’

‘En wat heeft dat met mam en pap te maken?’ vroeg ik.

Jam haalde diep adem. ‘Ik denk dat je er rekening mee moet houden dat je ouders er op de een of andere manier bij betrokken waren.’